

“Cea mai mare bucurie rămâne titlul cucerit în 2011 cu Oțelul”

Scris de Vlad Drăgan

Duminică, 14 Februarie 2016 10:45

Fostul campion, supercampion și participant cu Oțelul în Champions League, Ioan Filip, a acordat un interviu Gazetei Sporturilor în care vorbește despre cariera pe care și-a ales-o, sfaturile primite de la părinți și explică de ce meciul cu Oțelul – FC Timișoara a fost cea mai mare bucurie a vieții sale.

Ioan Filip: *“Fotbalist mi-am dorit mereu să fiu. Altfel, poate că aș fi fost electrician, fiindcă sunt înalt. Mi-era mai simplu să schimb becurile (râde). Să-mi păstrez cuvântul dat a fost cel mai bun sfat pe care l-am primit de la părinți. Când spui o vorbă, apai vorbă să fie! Știu că, în viață, nu întotdeauna cel corect câștigă. Dar pe mine m-a ajutat să fiu corect. Cea mai mare bucurie rămâne titlul cucerit în 2011 cu Oțelul și, mai ales, acel meci cu Timișoara, decisiv, când se umpluse stadionul cu două ore înainte de start. Când eram mic visam să joc pentru Juventus. Îl adoram pe Del Piero. Știu că e aproape imposibil să ajung la Juve, dar nu se știe niciodată. Acum, mi-ar plăcea să mă duelez pe teren cu Yaya Toure.”*

Ioan Constantin Filip, viitorul campion al României, s-a născut pe 20 mai 1989, în Criștioru de Jos, o comună cu aproximativ 1.500 de suflete. Începând de la vârsta de 10 ani începe să joace fotbal pentru echipa de juniori a celor de la FC Bihor Oradea, timp de 6 ani, după care trece la seniori foarte repede, ce-i drept în Divizia D, la Minerul Ștei, formația fostului oraș “Dr. Petru Groza” din același județ. După două sezoane de călire în “Județeană” ajunge la nivelul Diviziei C, la Luceafărul Lotus Băile-Felix, cu care promovează încă din primul an, de pe prima poziție. La 19 ani revine la FC Bihor Oradea cu care joacă 54 de meciuri în două sezoane în “B” timp în care înscrie și 3 goluri. Propus de impresarul Ionel Codoban și observat de oficialii Oțelului, e

“Cea mai mare bucurie rămâne titlul cucerit în 2011 cu Oțelul”

Scris de Vlad Drăgan

Duminică, 14 Februarie 2016 10:45

adus în Galați la vârsta de 21 ani, pe urmele lui Vâtcă, Gado sau Daniel Stan. Apare de nicăieri la mijlocul turului fantastic din 2010 și confirmă rapid, devenind om de bază la prima echipă, sub comanda lui Dorinel Munteanu. Astfel, pe 5 noiembrie 2010, debutează într-o victorie cu 1-0 în deplasare la Craiova, în fața a 40.000 de olteni, dar nu se sperie și face un meci bun la mijlocul terenului.

Stilul ultradefensiv, axat pe contraatac, al lui Dorinel Munteanu i s-a potrivit ca o mânășă tânărului Filip, astfel încât va deveni un obișnuit al echipei mari. Încă de la debut, “Pană” ia contact cu aerul tare al înălțimilor, făcând față cu ușurință presiunii la care era expus. Trebuie amintit că Oțelul la acel moment depindea de proprii jucători și de propriul joc în lupta pentru titlu, presiunea suplimentară fiind alimentată de diverși analiști care nu dădeau șanse echipei noastre la titlu.

Calitățile sale fizice l-au făcut pe preparatorul Ionel Tămășanu să strige către Dorinel Munteanu la un antrenament: “Bine că l-ați luat la fotbal, că altfel atlet făceam din el!”. Filip s-a achitat întotdeauna bine de sarcinile defensive, însă a stârnit în dese rânduri rumoarea suporterilor pe faza ofensivă. După revenirea lui Petre Grigoraș, antrenor recunoscut pentru forța atacului, mijlocașul nostru a stat mai des pe banca de rezerve, dar până la urmă a revenit mai puternic și s-a impus chiar și în acel sistem ofensiv. La acest capitol, Ioan a fluctuat mereu... Totuși, ne-a demonstrat de multe ori pe teren că are și viteză, și dribling, și șut, și travaliu, dar și mult calm. Din nefericire, sistemele de joc în care a jucat nu au pus accent pe aceste calități ale sale. Mai mult, deși obișnuit ca mijlocaș defensiv, acesta a fost retras la nevoie în centrul apărării sau chiar în flancul acesteia. A făcut și meciuri foarte bune, partida carierei sale de până acum fiind reprezentată de jocul cu Manchester United de la București. Zvâcnirile sale au reușit să ne dea speranțe la un meci egal într-o dispută dezzechilibrată de valoarea individuală dezarmantă a adversarilor. A reușit singurul dribling al oțelarilor din acel meci. Poate calmul sau sângele rece au născut o ocazie la care aproximativ 30.000 de spectatori și-au ținut răsuflarea pentru a urmări un șut venit în urma unei faze care i-a adus tricoul lui Wayne Rooney!

Ca o dovadă a caracterului său deosebit, tricoul atacantului englez nu a rămas într-un dulap personal sau pe un perete din apartamentul său, ci la fostul coleg Csaba Borbely, atacantul ce a contribuit, cu toate că în măsură mai mică, alături de ceilalți oțelari la minunea din 2011. De asemenea, a dovedit că poate avea și un spirit de războinic închis în el, făcând deliciul fanilor oțelari când a dat următoarea declarație înainte de un meci important cu Astra Giurgiu:

“Mergem la Astra și trebuie să luăm măcar un punct, cel puțin. Dacă stăm așa supărați ce facem, trec meciurile pe lângă noi și noi stăm supărați. Cred că pornim cu a doua șansă, Astra e pe locul 2 sau 3, nu mai știu exact, și mergem să ne batem cu ei. Anul trecut am făcut un meci bun la ei și mergem să câștigăm, ce pana mea...”

A evoluat în tricoul roș-alb-albastru în 96 de meciuri, din care 6 în UEFA Champions League și a marcat 5 goluri. Ultima demonstrație a calităților sale ofensive pe care nu le-a exploatat suficient de mult a fost golul de 3-1 la meciul contra celor de la FC Brașov, când a inițiat o fază de la 60 de metri de careul advers, a avansat în viteză în jumătatea gazdelor, a evitat elegant doi adversari, finalizând prin gol în minutele de prelungire ale jocului, într-un moment în care toți coechipierii săi se aflau masați în propriul careu încercând să reziste asalturilor repetate ale ardelenilor.

Arătând tupeu și pe teren și în declarații, Filip, în ciuda oscilațiilor, a fost mereu un jucător pe care echipa s-a bazat în momente delicate. După plecarea de la Oțelul a ales Petrolul Ploiești, iar acum joacă pentru Viitorul Constanța.